

offentlig og til at møde Modstand ved sin Optræden. Uden i mindste Maade at agte paa Tilraabene blottede hun et Par frygtelige, ganske tandløse Gummer og begyndte med en næsten uhorlig Stemme, der lød som Kattemjav i en Pose, og med mange stødvise Fagter af sin kloformede Haand at fremsætte en lang Række Spørgsmaal til Kapellanen, hvem hun haardnakket titulerede „den sidste ærede Taler“.

Alt det, Kapellanen havde sagt her i Dag — begyndte hun — kunde maaske være meget smukt og rigtigt. Men hun vilde gerne spørge den sidste ærede Taler, hvad han mente om Skatte-loven og den nye Skoleordning. Hun vilde ogsaa gerne spørge, hvordan den ærede Taler stillede sig til Indførelsen af det nye Salmebogstillæg, og om han syntes, at det var rigtigt, naar en Mand, der selv havde fjorten Køer, ikke vilde unde sin Husmand en Smule Græsning i en Vejgrøft. Saa vilde hun ogsaa nok vide den sidste ærede Talers Mening om Fordømmelseslæren, om Fredssagen og Alderdomsforsørgelsen . . .

Uroen i Forsamlingen steg. Alles Øjne vendte sig atter mod Væveren, der imidlertid syntes ganske optaget af at betragte noget mærkeligt under sine Støvlesaal. Først da Hysningen blev saa